

ROALD
DAHL

Ο Νο 1
ΠΑΡΑΜΥΘΑΣ
ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ROALD DAHL

Ο ΜΦΓ
Ο Μεγάλος Φιλικός
Γίγαντας

Εικονογράφηση:
Κουέντιν Μπλέικ

Το
ΒΙΒΛΙΟ
αυτό ανήκει:

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο ΜΦΓ, Ο Μεγάλος Φιλικός Γίγαντας**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The BFG

Από τις Εκδόσεις Jonathan Cape, 1982

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Roald Dahl

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Quentin Blake

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Βούλα Μάστορη

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Κυριακή Κάσση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© The Roald Dahl Story Company Ltd., 1982

Roald Dahl is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

© Εικονογράφησης: Quentin Blake, 1982

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1990

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 1990

Δεύτερη έκδοση: Φεβρουάριος 2015

Τρίτη έκδοση: Νοέμβριος 2020, 30ή χιλιάδα

ISBN 978-618-01-3727-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

© The Roald Dahl Story Company Ltd., 1982

Roald Dahl is a registered trademark of The Roald Dahl Story Company Ltd.

/ © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1990

ROALD DAHL

Ο ΜΦΓ Ο Μεγάλος Φιλικός Γίγαντας

Μετάφραση: Βούλα Μάστορη

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ο **ΡΟΑΛΝΤ ΝΤΑΛ** ήταν κατάσκοπος, κορυφαίος πιλότος μαχητικού αεροσκάφους, ιστορικός της σοκολάτας και ιατρικός εφευρέτης. Ήταν επίσης ο συγγραφέας των **Ο ΤΣΑΡΛΙ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΣΟΚΟΛΑΤΑΣ**, **ΟΙ ΜΑΓΙΣΣΕΣ**, **Ο ΜΦΓ** και παλλών ακόμα εξαιρετων ιστοριών. Παραμένει ο Νο 1 παραμυθός στον κόσμο. Από τις Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ** κυκλοφορούν άλλα 15 βιβλία του συγγραφέα για μικρούς αλλά και μεγαλύτερους αναγνώστες.

*Για την Ολίβια
20 Απριλίου 1955-17 Νοεμβρίου 1962*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ώρα με τα μάγια	13
Ποιος;	16
Η αρπαγή	20
Η σπηλιά	24
Ο ΜΙΦΙΓΑΜΑ	30
Οι γίγαντες.....	37
Τα θαυμαστά αυτιά.....	45
Καγγούρια.....	57
Ο Αιματομπουκάλας	65
Μπουρμπουλάδα και αεροστρακαστρούκες	76
Ταξίδι στην Ονειροχώρα	83
Το ονειροκυνήγι	96
Ένα τερατομπάμπουλο για τον Σαρκομπουκοφάγο	103
Όνειρα.....	114
Το μεγάλο σχέδιο	134
Ανακατεύοντας το όνειρο	147
Ταξίδι στο Λονδίνο.....	157
Το Παλάτι.....	166
Η Βασίλισσα.....	173
Βασιλικό πρωινό.....	190
Το σχέδιο.....	206
Αιχμάλωτοι.....	214
Η ώρα του ταΐσματος	233
Ο συγγραφέας.....	238

Οι ήρωες του βιβλίου

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ
ΜΑΙΡΗ, καμαριέρα της Βασίλισσας
ΚΥΡΙΟΣ ΤΙΜΠΣ, ο αρχιοικονόμος
Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ
Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ
Και βέβαια
Η ΣΟΦΗ, το ορφανό.

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ

Ο ΣΑΡΚΟΜΠΟΥΚΟΦΑΓΟΣ
Ο ΠΑΙΔΟΜΑΣΟΥΛΑΣ
Ο ΚΟΚΑΛΟΜΑΣΟΥΛΑΣ
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΜΑΓΚΑΝΑΣ
Ο ΚΡΕΑΤΟΞΙΓΚΗΣ
Ο ΚΑΡΙΤΣΟΑΛΙΑΔΑΣ
Ο ΚΑΤΑΒΟΘΡΑΣ
Ο ΑΙΜΑΤΟΜΠΟΥΚΑΛΛΑΣ
Ο ΧΑΣΑΠΟΠΑΡΑΓΙΟΣ
Και βέβαια
Ο ΜΙΦΙΓΑΜΑ

Η ώρα με τα μάγια

Η Σόφη δεν μπορούσε να κοιμηθεί.
Μια λαμπερή φεγγαραχτίδα γλιστρούσε μέσα από ένα άνοιγμα στις κουρτίνες. Έπεφτε ακριβώς πάνω στο μαξιλάρι της.

Τα άλλα παιδιά στον κοιτώνα είχαν κοιμηθεί από ώρα.

Η Σόφη έκλεισε τα μάτια της κι έπαψε να κουνιέται. Έβαλε τα δυνατά της να κοιμηθεί. Τίποτα όμως. Η φεγγαραχτίδα, σαν ασημένια λεπίδα, διέσχισε το δωμάτιο περνώντας πάνω από το πρόσωπό της.

Στο σπίτι απόλυτη ησυχία. Τίποτα δεν ακουγόταν στο κάτω πάτωμα. Κανένα βήμα στο απάνω.

Το παράθυρο πίσω από την κουρτίνα ήταν ορθάνοιχτο, αλλά κανένας δεν περνούσε στο πεζοδρόμιο έξω. Κανένα αυτοκίνητο στον δρόμο. Ούτε ο παραμικρός θόρυβος. Πουθενά. Μια ησυχία πρωτόγνωρη για τη Σόφη. Ίσως να ήταν αυτό που λένε «η ώρα με τα μάγια», είπε από μέσα της.

Κάποιος, μια φορά, της είχε πει ψιθυριστά ότι «η ώρα με τα μάγια» είναι μια ξεχωριστή στιγμή στα μέσα της νύχτας. Όταν μικροί και μεγάλοι κοιμούνται πια βαθιά, πολύ βαθιά, όλα τα σκοτεινά πράγματα βγαίνουν από τις κρυψώνες τους κι ο κόσμος γίνεται δικός τους.

Η φεγγαραχτίδα πάνω στο μαξιλάρι της Σόφης έλαμπε ακόμα πιο πολύ τώρα. Αποφάσισε να σηκωθεί και να κλείσει το άνοιγμα στις κουρτίνες.

Σε τιμωρούσαν αν σε έπιαναν να κυκλοφορείς αφού έσβηναν τα φώτα. Ακόμα κι αν τους έλεγες πως έπρεπε να πας στο λουτρό. Δεν το δέχονταν για δικαιολογία. Σε τιμωρούσαν έτσι κι αλλιώς. Αλλά τώρα δεν υπήρχε κανένας τριγύρω. Γι' αυτό ήταν σίγουρη η Σόφη.

Άπλωσε να πιάσει τα γυαλιά της που βρίσκονταν πάνω στην καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι της. Είχαν μεταλλικό σκελετό και πολύ χοντρούς φακούς. Χωρίς αυτά δεν έβλεπε σχεδόν καθόλου. Τα φόρεσε και γλίστρησε έξω από το κρεβάτι. Νυχοπερπατώντας τράβηξε για το παράθυρο.

Όταν έφτασε στις κουρτίνες, η Σόφη δίστασε. Ήθελε τόσο πολύ να περάσει από κάτω τους και να δει

από το παράθυρο πώς ήταν ο κόσμος την ώρα με τα μάγια.

Έστησε αυτί ξανά. Παντού νεκρική σιγή.

Η επιθυμία της να κοιτάξει έξω έγινε τόσο δυνατή που δεν άντεξε. Γρήγορα βούτηξε κάτω από τις κουρτίνες και στάθηκε στο παράθυρο.

Μες στο ασημένιο φεγγαρόφωτο, ο δρόμος του χωριού της, που τον ήξερε τόσο καλά, φάνταζε τελείως διαφορετικός. Τα σπίτια φαίνονταν σκυφτά και στραβά σαν παραμυθένια. Όλα τριγύρω ήταν ωχρά και γαλακτερά σαν φαντάσματα.

Απέναντι στον δρόμο, μπορούσε να δει το κατάστημα της κυρίας Ρανς όπου αγόραζαν κουμπιά, μαλλί και λάστιχο. Δε φαινόταν αληθινό. Και σ' αυτό πάνω υπήρχε κάτι θαμπό, κάτι σαν ομίχλη.

Ξαφνικά πάγωσε. Κάτι ερχόταν στον δρόμο από την άλλη πλευρά.

Ήταν κάτι μαύρο...

Κάτι πολύ ψηλό και μαύρο και πολύ λεπτό.

Ποιος;

εν ήταν άνθρωπος. Δεν μπορούσε να είναι. Ήταν τέσσερις φορές ψηλότερο από τον πιο ψηλό άνθρωπο. Ήταν τόσο ψηλό που το κεφάλι του ξεπερνούσε τα παράθυρα των διώροφων σπιτιών. Η Σόφη άνοιξε το στόμα της να στριγκλίσει αλλά κανένας ήχος δε βγήκε. Ο λαιμός της, όπως και όλο της το κορμί, είχε παγώσει από τον φόβο.

Αυτή σίγουρα πρέπει να ήταν «η ώρα με τα μάγια».

Η ψηλή μαύρη φιγούρα ερχόταν προς το μέρος της. Περιπατούσε πολύ κοντά στα σπίτια απέναντι στον δρόμο κι έτσι κρυβόταν στις σκιές, εκεί όπου δεν έπεφτε φεγγαρόφωτο.

Κι όλο ερχόταν. Κι όλο πλησίαζε. Με διακοπές. Σταματούσε. Έπειτα συνέχιζε. Μετά σταματούσε ξανά.

Μα τι στο καλό έκανε;

Αχά! Η Σόφη μπορούσε να δει τώρα τι έκανε. Σταματούσε μπροστά σε κάθε σπίτι. Σταματούσε και κρυφοκοίταζε από το παράθυρο του πάνω πατώματος.

Στην πραγματικότητα έπρεπε να σκύβει για να δει μέσα από τα παράθυρα. Τόσο ψηλό ήταν.

Σταματούσε και κρυφοκοίταζε. Έπειτα γλιστρούσε στο επόμενο σπίτι και σταματούσε ξανά και κρυφοκοίταζε. Και το ίδιο έκανε συνέχεια.

Τώρα ήταν πολύ κοντύτερα και η Σόφη μπορούσε να το δει καλύτερα.

Κοιτάζοντάς το προσεκτικά συμπέρανε πως έπρεπε να είναι κάποιο ΠΛΑΣΜΑ. Προφανώς δεν ήταν άνθρωπος. Αλλά οπωσδήποτε ήταν ένα ΠΛΑΣΜΑ.

Ένα ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΠΛΑΣΜΑ ίσως.

Η Σόφη κοίταξε καλά καλά τον γεμάτο ομίχλη φεγγαροφωτισμένο δρόμο. Ο Γίγαντας –εάν ήταν γίγαντας– φορούσε ένα μακρύ ΜΑΥΡΟ ΜΑΝΔΥΑ.

Στο ένα χέρι κρατούσε κάτι που έμοιαζε με μια ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ και ΛΕΠΤΗ ΤΡΟΜΠΕΤΑ.

Στο άλλο χέρι κρατούσε μια ΜΕΓΑΛΗ ΒΑΛΙΤΣΑ.

Ο Γίγαντας είχε σταματήσει τώρα ακριβώς μπροστά στο σπίτι του κυρίου και της κυρίας Γκούτση. Οι Γκούτσηδες είχαν ένα μανάβικο στη μέση της Χάι Στριτ και η οικογένεια έμενε πάνω από το μαγαζί. Τα δύο παιδιά των Γκούτσηδων κοιμούνταν στο μπροστινό δωμάτιο από πάνω ακριβώς. Η Σόφη το ήξερε αυτό.

Ο Γίγαντας κρυφοκοίταζε τώρα από το παράθυρο στο δωμάτιο όπου ο Μιχάλης και η Τζένη Γκούτση κοιμούνταν. Από απέναντι η Σόφη παρακολουθούσε με κομμένη ανάσα. Είδε τον Γίγαντα να κάνει ένα βήμα πίσω και να ακουμπά τη βαλίτσα κάτω στο πεζοδρόμιο. Έπειτα έσκυψε κι άνοιξε τη βαλίτσα. Έβγαλε κάτι από αυτή. Έμοιαζε με γυάλα, μια από κείνες τις τετράγω-

νες με το βιδωτό καπάκι. Ξεβίδωσε το καπάκι της γυάλας κι έριξε ό,τι υπήρχε εκεί μέσα στο πράγμα που έμοιαζε με μακριά τρομπέτα.

Η Σόφη παρακολουθούσε τρέμοντας.

Είδε τον Γίγαντα να ορθώνεται πάλι και να χώνει την τρομπέτα στο ανοιχτό παράθυρο του δωματίου όπου τα παιδιά των Γκούτσηδων κοιμούνταν. Είδε τον Γίγαντα να παίρνει μια βαθιά ανάσα και, φφου, να φυσά την τρομπέτα.

Κανένας θόρυβος δεν ακούστηκε, αλλά οπωσδήποτε ό,τι υπήρχε μέσα στη γυάλα είχε τώρα πεταχτεί από την τρομπέτα μέσα στην κρεβατοκάμαρα των παιδιών.

Τι μπορούσε να είναι;

Μόλις ο Γίγαντας τράβηξε πίσω την τρομπέτα από το παράθυρο κι έσκυψε να σηκώσει τη βαλίτσα, έτυχε να γυρίσει το κεφάλι του και να κοιτάξει απέναντι στον δρόμο.

Μες στο φεγγαρόφωτο η Σόφη μπόρεσε να δει για λίγο ένα τεράστιο, μακρύ, χλωμό και ρυτιδιασμένο πρόσωπο με πελώρια αυτιά. Η μύτη ήταν σουβλερή σαν μαχαίρι και πάνω από τη μύτη υπήρχαν δύο λαμπερά αστραφτερά μάτια. Αυτά τα μάτια κοίταξαν κατευθείαν τη Σόφη. Υπήρχε ένα άγριο και διαβολικό βλέμμα μέσα τους.

Η Σόφη έβγαλε μια μικρή κραυγή και τραβήχτηκε από το παράθυρο. Διέσχισε πετώντας λες τον κοιτώνα και πηδώντας στο κρεβάτι της κρύφτηκε κάτω από την κουβέρτα.

Κι εκεί ζάρωσε, ακίνητη σαν άγαλμα, ανατριχιάζοντας ολόκερη.

Η αρπαγή

Κάτω από την κουβέρτα η Σόφη περίμενε.
Ύστερα από ένα λεπτό, ή περίπου, ανασήκωσε
μια άκρη της κουβέρτας και κρυφοκοίταξε.

Για δεύτερη φορά εκείνη τη νύχτα το αίμα της πά-
γωσε ολότελα και θέλησε να στριγκλίσει, αλλά κανέ-
νας ήχος δε βγήκε. Εκεί στο παράθυρο, με τις κουρτί-
νες τραβηγμένες στο πλάι, φαινόταν το τεράστιο, μα-
κρύ, χλωμό, ρυτιδιασμένο πρόσωπο του Γιγάντιου Πλά-

σματος. Και κοίταζε μέσα. Τα αστραφτερά μαύρα μάτια ήταν καρφωμένα πάνω στο κρεβάτι της Σόφης.

Το επόμενο λεπτό μια πελώρια παλάμη με χλωμά δάχτυλα πέρασε σαν φίδι μέσα από το παράθυρο. Ακολούθησε ένα μπράτσο, ένα μπράτσο χοντρό σαν κορμός, και το μπράτσο, η παλάμη, τα δάχτυλα απλώθηκαν μέσα στο δωμάτιο προς το κρεβάτι της Σόφης.

Αυτή τη φορά η Σόφη πραγματικά στρίγκλισε, αλλά μόνο για ένα δευτερόλεπτο γιατί αμέσως το τεράστιο χέρι πίεσε την κουβέρτα της από πάνω και η στριγκλιά πνίγηκε μες στα σκεπάσματα.

Η Σόφη ζαρωμένη κάτω από την κουβέρτα ένιωσε δυνατά δάχτυλα να την αρπάζουν σφικτά και μετά να τη σηκώνουν από το κρεβάτι της –με την κουβέρτα και όλα τα στρωσίδια της– και να την τραβούν γρήγορα έξω από το παράθυρο.

Εάν μπορείς να σκεφτείς τίποτα πιο τρομακτικό από το να σου συμβεί κάτι τέτοιο στη μέση της νύχτας, τότε πες το.

Το τρομερό ήταν ότι η Σόφη καταλάβαινε τώρα τι συνέβαινε αλλά δεν μπορούσε και να το δει. Ήξερε ότι ένα Τέρας –ή Γίγαντας– με ένα τεράστιο μακρύ, χλωμό, ρυτιδιασμένο πρόσωπο κι εχθρικά μάτια την είχε αρπάξει από το κρεβάτι της στη μέση «της ώρας με τα μάγια» και τώρα τη μετέφερε έξω από το παράθυρο κουκουλωμένη μέσα σε μια κουβέρτα.

Να πώς έγιναν τα πράγματα στη συνέχεια. Μόλις ο Γίγαντας έβγαλε τη Σόφη έξω, τακτοποίησε την κουβέρτα έτσι που να μπορεί με το ένα χέρι να την κρατά από τις τέσσερις άκρες και με τη Σόφη κλεισμένη

μέσα. Με το άλλο χέρι άρπαξε τη βαλίτσα και κείνο το μακρύ σαν τρομπέτα πράγμα και το έβαλε στα πόδια.

Η Σόφη στριφογυρίζοντας μέσα στην κουβέρτα κατάφερε να βγάλει λίγο το κεφάλι της μέσα από ένα άνοιγμα ακριβώς κάτω από το χέρι του Γίγαντα. Κοίταξε τριγύρω της.

Είδε τα σπίτια του χωριού να περνούν γρήγορα κι από τις δύο πλευρές του δρόμου. Ο Γίγαντας έτρεχε κατηφορίζοντας τη Χάι Στριτ. Έτρεχε τόσο γρήγορα που ο μαύρος μανδύας του ανέμιζε πίσω του σαν τις φτερούγες ενός πουλιού. Κάθε δρασκελιά του ήταν μακριά όσο ένα γήπεδο του τένις. Έτρεξε έξω από το χωριό και γρήγορα διέσχισαν τα φεγγαρολουσμένα χωράφια. Οι γεμάτοι θάμνους φράχτες που χώριζαν τα λιβάδια δεν ήταν πρόβλημα για τον Γίγαντα. Απλά τους πηδούσε. Ένας φαρδύς ποταμός φάνηκε στο διάβα του. Τον πέρασε κι αυτόν με μια δρασκελιά.

Η Σόφη ζαρωμένη μέσα στην κουβέρτα κοίταζε έξω από την άκρη. Χτυπιόταν πάνω στο πόδι του Γίγαντα σαν σακί με πατάτες. Περνούσαν χωράφια, φράχτες, ποτάμια... Και ξάφνου μια τρομακτική σκέψη πέρασε από το μυαλό της Σόφης *Ο Γίγαντας τρέχει τόσο βιαστικά, είπε μέσα της, γιατί πεινάει και θέλει να πάει σπίτι του όσο γίνεται πιο γρήγορα. Μετά θα με φάει για πρωινό.*

Η σπηλιά

Ο Γίγαντας έτρεχε, έτρεχε... Αλλά ξαφνικά κάτι άλλαξε περίεργα. Τώρα φάνηκε να πηγαίνει με μεγαλύτερη ταχύτητα. Και πήγαινε γρηγορότερα, γρηγορότερα και τελικά ταξίδευε με τέτοια ταχύτητα που το τοπίο έγινε θολό τριγύρω. Ο άνεμος τρυπούσε τα μάγουλα της Σόφης. Γέμιζε τα μάτια της δάκρυα. Μαστίγωνε το κεφάλι της και σφύριζε στ' αυτιά της. Δεν ένιωθε πια τα πόδια του Γίγαντα να ακου-

μπούν στο έδαφος. Είχε μια αλλόκοτη αίσθηση ότι πετούσαν. Ήταν αδύνατο να ξεχωρίσει εάν πετούσαν πάνω από ξηρά ή θάλασσα. Αυτός ο Γίγαντας είχε κάτι μαγικό στα πόδια του. Ο άνεμος που χτυπούσε το πρόσωπο της Σόφης έγινε τόσο δυνατός που αναγκάστηκε να χωθεί ξανά μες στην κουβέρτα, αλλιώς θα της έπαιρνε το κεφάλι.

Ήταν στ' αλήθεια δυνατό να διαβαίνουν ωκεανούς; Οπωσδήποτε αυτό ένωθε η Σόφη. Μαζεύτηκε στην κουβέρτα περισσότερο κι άκουγε τον άνεμο που σφύριζε. Αυτό συνεχίστηκε για ώρες. Έτσι τουλάχιστον της φάνηκε.

Έπειτα εντελώς ξαφνικά το σφύριγμα του ανέμου σταμάτησε. Η ταχύτητα άρχισε να πέφτει. Η Σόφη αισθάνθηκε τα πόδια του Γίγαντα να πατούν πάλι κάτω στη γη. Έβγαλε το κεφάλι της έξω από την κου-

βέρτα να ρίξει μια ματιά. Ήταν σε ένα μέρος με πυκνά δάση κι ορμητικά ποτάμια. Ο Γίγαντας είχε σίγουρα κόψει ταχύτητα και τώρα έτρεχε πιο φυσιολογικά – αν και ήταν αστείο να χρησιμοποιείς το φυσιολογικά για να περιγράψεις τον καλπασμό ενός γίγαντα. Εκείνος πήδησε πάνω από καμιά δωδεκαριά ποτάμια. Πέρασε ένα μεγάλο δάσος, μετά κατέβηκε σε μια κοιλάδα, ανέβηκε μια σειρά λόφων που ήταν γυμνοί σαν τσιμεντένιοι και σύντομα βρέθηκε να καλπάζει πάνω από μια έρημη κι άγονη περιοχή που δε φαινόταν να ανήκει και τόσο στη δική μας Γη. Το έδαφος ήταν επίπεδο κι ανοιχτοκίτρινο. Μεγάλα κομμάτια μπλε βράχων ήταν σκορπισμένα τριγύρω και νεκρά δέντρα έστεκαν παντού σαν σκελετοί. Το φεγγάρι είχε προ πολλού εξαφανιστεί και τώρα χάραζε η αυγή.

Η Σόφη κοιτώντας ακόμα από την άκρη της κουβέρτας πρόσεξε ξαφνικά μπροστά της ένα μεγάλο βουνό με απότομα βράχια. Το βουνό ήταν σκούρο μπλε και πίσω του φάνταζε λαμπερός ουρανός. Απαλό χρυσαφί χρώμα πετούσε ανάμεσα σε λεπτές νιφάδες από σύννεφα και πάνω από μια άκρη του βουνού έβγαινε ο ήλιος κόκκινος σαν αίμα.

Ακριβώς μπροστά απ' αυτό το βουνό ο Γίγαντας σταμάτησε. Ξεφυσούσε δυνατά. Το μεγάλο του στέρνο πήγαινε πάνω κάτω. Τώρα πήρε βαθιά ανάσα.

Ίσια μπροστά τους η Σόφη είδε μια στρογγυλή κοτρόνα ακουμπισμένη πάνω στην πλευρά του βουνού. Ήταν μεγάλη σαν σπίτι. Ο Γίγαντας πήγε κοντά και κύλησε την κοτρόνα στο ένα πλάι εύκολα σαν να ήταν μπάλα ποδοσφαίρου και τώρα, εκεί όπου βρισκόταν

πριν η κοτρόνα, φάνηκε μια τεράστια μαύρη τρύπα. Η τρύπα ήταν τόσο μεγάλη που ο Γίγαντας δε χρειάστηκε καν να σκύψει το κεφάλι καθώς έμπαινε. Προχώρησε μες στη μαύρη τρύπα κρατώντας πάντα τη Σόφη στο ένα χέρι και την τρομπέτα με τη βαλίτσα στο άλλο.

Μόλις βρέθηκε μέσα σταμάτησε, γύρισε και κύλησε τη μεγάλη κοτρόνα πίσω στη θέση της έτσι που η είσοδος στη μυστική σπηλιά του κρύφτηκε τελείως απ' έξω.

Τώρα που η είσοδος είχε σφραγιστεί, μόνο μια υποψία φωτός υπήρχε μες στη σπηλιά. Όλα ήταν μαύρα.

Η Σόφη αισθάνθηκε να την κατεβάζουν στο έδαφος. Έπειτα ο Γίγαντας άφησε την κουβέρτα τελείως. Τα βήματά του απομακρύνθηκαν. Η Σόφη κάθισε εκεί στο σκοτάδι τρέμοντας από φόβο.

Ετοιμάζεται να με φάει, είπε στον εαυτό της. Μάλλον θα με φάει ωμή, έτσι όπως είμαι.

Ίσως με βράσει πρώτα.

Ή θα με κάνει τηγανητή. Θα με πετάξει σαν μια λουρίδα λαρδί σε κάποιο γιγάντιο τηγάκι όπου θα τσιριρίζει το λίπος.

Ξαφνικά μια φωτεινή δέσμη φώτισε όλο τον χώρο. Η Σόφη ανοιγόκλεισε τα μάτια της και βάλθηκε να κοιτάζει γύρω της.

Είδε μια τεράστια σπηλιά με ψηλή πέτρινη οροφή.

Ράφια υπήρχαν σε κάθε πλευρά της σπηλιάς. Και πάνω στα ράφια έστεκαν σειρές και σειρές από γυάλινες. Υπήρχαν γυάλινες παντού. Ήταν στοιβαγμένες στις γωνιές. Κάλυπταν κάθε χώρο και κάθε σπιθαμή.

Στη μέση της σπηλιάς υπήρχε ένα τραπέζι τέσσερα με πέντε μέτρα ψηλό και μια καρέκλα ανάλογη.

Ο Γίγαντας έβγαλε τον μαύρο μανδύα του και τον κρέμασε στον τοίχο. Η Σόφη είδε πως κάτω από τον μανδύα φορούσε ένα πουκάμισο χωρίς γιακά κι ένα βρόμικο παλιό δερμάτινο γιλέκο χωρίς καθόλου κου-

μπιά. Το παντελόνι του ήταν πράσινο ξεθωριασμένο κι ήταν πολύ κοντό για τα μακριά κανιά του. Στα γυμνά του πόδια φορούσε ένα ζευγάρι γελοία σανδάλια που για κάποια άγνωστη αιτία είχαν τρύπες ολόγυρα και μια μεγάλη μπροστά στην άκρη απ' όπου πρόβαλαν τα δάχτυλά του. Η Σόφη ζαρωμένη πάνω στο πάτωμα της σπηλιάς με το νυχτικό της, τον κοίταζε καλά καλά μέσα από τα χοντρά γυαλιά της με τον μεταλλικό σκελετό. Έτρεμε σαν φύλλο στον άνεμο και κρύος ιδρώτας διέτρεχε τη ραχοκοκαλιά της.

«Χα!» φώναξε ο Γίγαντας πλησιάζοντας προς το μέρος της και τρίβοντας τα χέρια του. «Τι έχει εμείς εδώ;» Η βροντερή φωνή του αντήχησε στους τοίχους της σπηλιάς σαν κεραυνός.

Μετά τον ΤΣΑΡΛΙ και τη ΜΑΤΙΑΝΤΑ, ετοιμα-
στείτε για τον σπαρταριστό Μιφιγάμα, τον
γίγαντα με την τρυφερή καρδιά, τον μόνο γεμάτο
καλοσύνη και ανθρωπιά μέσα σ' έναν κόσμο άγριο
και σκληρό.

Θυμηθείτε, θα κρατάτε την κοιλιά σας από τα γέ-
λια, όμως θα γνωρίσετε και την καλή πλευρά της
ζωής μέσα από τη γνωριμία της Σόφης με τον υπέ-
ροχο ΜΕΓΑΛΟ ΦΙΛΙΚΟ ΓΙΓΑΝΤΑ.

*Διαβάστε και τα άλλα απίθανα
και συναρπαστικά βιβλία του Ρόαλντ Νταλ,
που κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.*

**ROALD
DAHL**

Για πληροφορίες σχετικά με
τη φιλανθρωπική μας δράση,
παρακαλούμε επισκεφθείτε
το www.roalddahl.com.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psychogios.gr

Από 9 ετών

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 24944